

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

„Principiul creștin este a te gândi nu la ce poate face omul pentru tine, ci la ce poți face tu pentru el.” - Părintele Teofil Părăian

Duminica a XXV-a după Rusalii
Pilda samarineanului milostiv

În vremea aceea a venit la Iisus un învățător de lege, ispitindu-L și întrebându-L: Învățătorule, ce să fac eu ca să moștenesc viața cea de veci? Dar Iisus l-a întrebat: ce este scris în Lege? Cum citești? Iar el, răspunzând, a zis: să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată vârtutea ta și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși.

Atunci Iisus i-a spus: drept ai răspuns, fă aceasta și vei fi viu.

Dar el, voind să se îndreptățească pe sine, a zis către Iisus: și cine este aproapele meu?

Iar Iisus, răspunzând, a zis: un om oarecare se cobora din Ierusalim în Ierihon și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dez-

brăcat și l-au rănit, s-au dus, lăsându-l abia viu. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea, dar, văzându-l, a trecut pe alături. Tot așa și un levit, sosind la acel loc, a venit, a văzut și a trecut pe alături. Dar un samarinean care era călător, ajungând lângă el și văzându-l, i s-a făcut milă de el și, apropiindu-se, i-a legat rănilor turnând peste ele untdelemn și vin; apoi, punându-l pe asinul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a avut grijă de el. Iar a doua zi, la plecare, scoțând doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: ai grijă de el și ce vei mai cheltui, când mă voi întoarce eu îți voi da înapoi.

Deci care din acești trei ți se pare că a fost aproapele celui care căzuse în mâinile tâlharilor? Iar el a răspuns: cel care a făcut milă cu el.

Atunci Iisus a zis către el: du-te de fă și tu asemenea.

(Evanghelia după Luca 10, 25-37)

Cuprins

Du-te de fă și tu asemenea!	2
Postul, cale spre împărăție	4
Intrarea în Biserică a Maicii Domnului	5
Grija trupului să n-o faceți spre poftă	7
Primim ce dăruim	7
Milostenia primită de Dumnezeu	7
Programul activităților	8

Du-te de fă și tu asemenea!

Pilda Samarineanului milostiv pare a fi, la o primă vedere, o întâmplare din viața unui om oarecare, însă Sfinții Părinți ai Bisericii au arătat, în tâlcuirile lor, că **această pildă ne descoperă însăși taina mântuirii neamului omenesc**, în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Mulți creștini nu înțeleg cuprinsul acestor Sfinte Evanghelii. Pe mulți îi duce în rătăcire nepăsarea preotului, care a trecut pe lângă omul lăsat de tâlhari aproape mort. Mulți zic, că dacă un preot a putut să fie fără milă față de un rănit, atunci ce se mai poate spune de ceilalți oameni! Dar Evanghelia de astăzi ne arată că nu este vorba aici de un preot nemilostiv și nu se face referire în această parabolă nici la Ierusalimul nici la Ierihonul acesta pământesc. Cu totul altul e înțelesul Evangheliei.

Astfel, **omul căzut între tâlhari** este Adam cu tot neamul omenesc. **Ierusalimul** este raiul, fericirea cea veșnică, iar **Ierihonul** este lumea aceasta pământească. Aici Ierusalimul mai înseamnă suire, iar Ierihonul înseamnă coborâre. Așadar, pentru neascultarea lui, Adam a fost scos din fericire și coborât în această lume între tâlhari, iar tâlharii nu sunt alții decât demonii iadului. Acești demoni l-au **dezbrăcat** pe om de fericirea de care se bucura în rai. Dar nu numai

atât, ci i-au făcut și **răni**, adică l-au cufundat pe om în fel de fel de păcate grele, căci precum rana sapă în trupul omului, tot așa păcatul rănește sufletul omului.

Preotul care a trecut pe lângă cel bătut și rănit, fără să aibă milă de el, este preotul legii vechi, preotul Vechiului Testament, care n-a putut să-l ajute pe om, adică să-l mântuiască, fiindcă nu avea har. De aceea după cuvântul adevărului nici nu se putea numi preot, pentru că nu se arătase Harul și Adevărul pe care le-au adus Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. **Levitul** care a trecut după preot și a făcut la fel ca el, adică a lăsat rănitul în drum au fost proorocii Vechiului Testament, care nici ei n-au putut să ajute pe om, să-l mântuiască.

Samarineanul, care s-a distins prin omenia și bunătatea sa, făcea parte dintr-un neam considerat inferior de iudeii timpului, atât în privința credinței, cât și a etniei lui în Țara Sfântă. Dar tocmai el, de la care, din cauza prejudecăților existente, nimeni nu aștepta ceva bun, se dovedește a fi cel mai omenos în raport cu semenul său aflat în suferință. Din acest motiv, samarineanul milostiv a fost considerat chipul ori simbolul Mântuitorului Iisus Hristos, Care vine smerit în lume, dar este întâmpinat cu suspiciune de mai-marii poporului Său. El, Cel ce din milă și iubire n-a răbdat să vadă neamul omenesc muncit de diavolul, a venit și ne-a mântuit prin jertfa Sa de pe cruce. Apoi, înviind din morți, și înălțându-se la cer, a trimis pe Duhul Său cel sfânt în Biserica Sa, ca prin untdelemnul și vinul Sfințelor Taine, îndeosebi a Botezului și Euharistiei, să vindece rănilor pricinuite omului de tâlharii patimilor scornite de diavolul.

Casa de oaspeți, unde cel jefuit și rănit de tâlhari a fost dus de bunul samarinean, este, în înțeles duhovnicesc, Biserica, pentru

„Fericit este acela care nu gândește rău.” (Sfântul Ierarh Vasile cel Mare)

că în Biserică se vindecă cei răniți de tâlharii sufletului, adică de demoni și de păcate. **Biserica este un spital, nu un tribunal**, spune Sf. Ioan Gură de Aur, este locul unde se vindecă cei bolnavi de păcate și amenințați de moartea sufletească. **Slujitorii** ei sunt preoții cei legitimi, urmași ai Sf. Apostoli și ai Sfinților Părinți cărora le-a fost încredințat **darul**, dreptul și datoria de a îngriji pe cei bolnavi cu sufletul și cu trupul.

Cei doi dinari pe care i-a dat samaritanul milostiv stăpânului casei de oaspeți, ca să îngrijească de cel rănit, reprezintă, în tâlcuirea Sfinților Părinți, Vechiul și Noul Testament.

Iar cuvintele samaritanului milostiv: **„și ce vei mai cheltui, când mă voi întoarce eu îți voi da înapoi”**, se referă la răsplata pe care Hristos-Domnul o va da celor care lucrează pentru mântuirea și pentru vindecarea oamenilor, atunci când se va întoarce, la a doua Sa venire, **„ca să judece viii și morții”**.

În această parabolă a Mântuitorului Hristos, descoperim o mulțime de învățături pentru sufletul nostru, dar înțelegem clar totodată cum să împletim mila cu iubirea, fără de care nu este mântuire.

Fericitul Ieronim spune că poate fi cineva care uneori să se scuze că din pricina slăbiciunii puterilor lui n-a putut posti, sau din cauza firii sale nervoase n-a putut păzi virtutea răbdării, sau că nu poate săvârși alte fapte bune, dar nimeni nu se poate scuza că n-a putut deprinde virtutea iubirii frățești. **Ca să iubești nu-i nevoie de mușchi**

puternici, nici de multă sănătate; chiar bolnav fiind sau istovit de puteri, poți iubi.

Mântuitorul spune că atât preotul, cât și levitul, treceau **„din întâmplare”** prin acel loc, amândoi **„l-au văzut”** pe cel rănit și ambii au trecut **„pe alături”**. **Nicio întâmplare nu este „întâmplătoare”**. Orice fapt așezat în fața noastră de Cel de Sus este o șansă pentru fapta cea bună, orice sărman pe care îl vedem este o oportunitate de îmbogățire sufletească a noastră, orice rănit este ocazia tămăduirii noastre.

Nici preotul, nici levitul nu au înțeles că, **trecând pe alături de omul acela tâlharit, ei au ocolit întâlnirea cu Dumnezeu**. Ei nu fuseseră părtași la această fărădelege – și totuși, au păcătuit împotriva legii dragostei, neajutându-și aproapele.

A nu face binele e la fel de rău ca a face răul. Credința noastră creștină este izvor de fapte bune, ne angajează la fapte bune. **„Ferește-te de rău și fă binele”**, spune psalmistul David. De ce nu se mulțumește să spună numai **„Ferește-te de rău”**? **Cineva care nu face rău, nu se poate spune că este într-o stare mai bună decât un mort, pentru că nici mortul nu mai face nici un rău**. Omul bun trebuie să facă bine acolo unde îi este rostul, în familia lui, la serviciu, la școală, în comunitatea lui.

Nu obișnuim să ne reproșăm ceea ce n-am făcut. Firește, ne pare rău când se întâmplă să-i aducem vătămare cuiva, însă foarte rar ne învinuim că am scăpat ocazia de a face un bine, de a da un ajutor ce ținea de noi. Totuși, **fără îndoială că luăm asupra noastră un păcat mare atunci când nu dăm aproapelui acea dragoste și acel bine care stăteau în puterea noastră**.

Vom da seama pentru fiecare prilej de a ne ajuta aproapele pe care l-am scăpat din neglijență, din neatenție, din lene sau egoism. Acel prilej nu se va mai întoarce, iar noi

„Dumnezeu face minuni când cineva participă cu inimă sa la durerea celui alt.” (Cuv. Paisie Aghioritul)

ar fi trebuit să-l folosim, fiindcă ne-a fost trimis chiar de Dumnezeu.

Cum trupul fără suflet este mort și **creștința fără faptă bună este moartă**.

Îndemnul Mântuitorului, „*du-te de fă și tu asemenea!*”, adresat cărturarului care L-a întrebat: „*cine este aproapele meu?*” și care a recunoscut valoarea faptei milostive a bunului samarinean, îl obligă pe acesta să arate și el aceeași atitudine. Fără acest îndemn, pilda Mântuitorului ar fi rămas doar o povestioară frumoasă. Îndemnul Său ferm: „*du-te de fă și tu asemenea!*”, însă, transformă pilda într-un program pentru dobândirea mântuirii, adresat nu doar aceluia cărturar, ci și tuturor oamenilor din toate timpurile și din toate locurile.

Lumea de astăzi este un nesfârșit drum dintre Ierusalim și Ierihon, pe care zac cei mai mulți dintre semenii noștri, ca și cel căzut între tâlhari, din Sfânta Evanghelie, cu deosebirea că azi puțini se pleacă cu dragoste de frate asupra lor. De aceea se zbate lumea noastră în mizerie, sărăcie și întuneric, pentru că este lipsită de samarineni milostivi. **Iată ce ne trebuie: inima caldă de iubire ca să vindece, pe cât este posibil, rănilor și durerile oamenilor.** Fiecare dintre noi poate fi un samarinean milostiv și astfel să recunoască prin iubire pe aproapele său.

Să avem deci, pentru fiecare, un îndemn iubirii de frate, ca să-i alinăm rănilor sufletești și trupești: **pentru cel amărât o vorbă de mângâiere; pentru cel sărac o bucată de pâine; pentru cel neștiutor un sfat bun; pentru cel nenorocit o mână de ajutor; pentru cel rățacit un îndemn din inimă curată.** Și iată, așa, îl vom recunoaște și noi pe aproapele nostru prin dragoste, pentru care îl rugăm pe Dumnezeu să ne-o dea cât mai îmbelșugată. Amin

Numai atunci suntem tari, atunci suntem biruitori, când nu urmărim interesul nostru; acum însă suntem slabi și ne biruie cu ușurință și oamenii și diavolul, pentru că urmărim numai interesul nostru, pentru că nu ne apărăm unii pe alții, nici nu ne întărim cu dragostea cea după Dumnezeu, ci căutăm alte pricini de prietenie: unii neamurile, alții obișnuința, alții tovarășii de slujbă, alții vecinii; orice altă pricină, afară de creștința în Dumnezeu; și ar trebui ca numai creștința în Dumnezeu să lege pe prieteni.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Postul, cale spre împărăție

„*Feriți-vă de a măsura postul cu o simplă înfrânare în ale mâncării. Cei ce se înfrânează de la mâncare, dar au purtări rele, se aseamănă diavolului care, deși nu mănâncă nimic nu încetează să păcătuiască.*”

Sfântul Vasile cel Mare

In înțelepciunea ei, Biserica a rânduit ca înaintea fiecărei mari sărbători să fie o perioadă specială, de pregătire a creștinului, prin post și rugăciune. Astfel, în fiecare an, la 15 noiembrie începe Postul Crăciunului.

Pentru noi cei de astăzi a posti este tot mai greu. De ce? Pentru că, în primul rând, nu mai cunoaștem sensul adevărat al postirii. A posti nu înseamnă doar să nu mănânci carne, lapte și ouă ci mult mai mult. E nevoie de o înțelegere mai profundă a omu-

preaslăvită. Fiind încă mică, părinții au vrut să o ajute pe fetiță să urce treptele dar, spre surprinderea tuturor, Maria, prin harul divin, a urcat repede toate treptele, fără a se mai opri conform ritualului.

Apoi, luând-o în brațe marele prooroc Zaharia (tatăl Sfântului Ioan Botezătorul) care era și arhiereu și căruia i se descoperise de la Dumnezeu cine este această dumnezeiască pruncă, a dus-o în biserică și, după ce a închinat-o, a făcut un lucru cu totul neobișnuit și cu totul neîngăduit de Legea Veche: a adus-o pe Fecioara Maria,

nu în Sfânta unde intrau preoții, ci după a doua catapeteasmă, în Sfânta Sfintelor, unde doar

Marele Preot avea voie să intre și doar o singură dată pe an, după ce aducea jertfe pentru sine și pentru popor.

După ritualul de primire la Templu, Proorocul Zaharia a încredințat-o pe Preacurata Fecioară Maria fecioarelor mai în vârstă care viețuiau la Templu în partea numită „aripa fecioarelor”, unde a locuit 12 ani. Numai rugăciunea o făcea în Sfânta Sfintelor.

Fiind luminată de Duhul Sfânt aici a învățat Fecioara Maria toată Scriptura, precum și lucrul de mână. Priveghea de seara până dimineața în Sfânta Sfintelor, cugețând adânc și rugându-se lui Dumnezeu. În zorii zilei adormea puțin, apoi iar se scula la rugăciune. Și era pururea în genunchi de la ceasul al treilea până la al nouălea, când se ducea la locașul fecioarelor și începea lucrul

mâinilor. Însă, cum spun Sfinții Părinți, pururea era în rugăciune și cugeta la legea lui Dumnezeu ziua și noaptea.

Seara la ora șase venea Arhanghelul Gavriil și-i aducea Fecioarei Maria hrană îngerească din cer în Sfânta Sfintelor. Arhanghelul Gavriil îi tâlcuia și locurile mai greu de înțeles din Biblie, pregătind-o pentru Vestea cea bună.

Așa a fost petrecerea Preasfintei Fecioare Maria în Sfânta Sfintelor. Inima ei era în cer, iar trupul ei curat era în Sfânta Sfintelor, ca un înger cuvântător și dumnezeiesc căreia îi slujea cel mai mare peste arhangheli, Arhanghelul Gavriil.

Intrarea Maicii Domnului în Biserică a fost primul semn din rânduiala bunăvoinței lui Dumnezeu de a mântui neamul omenesc. Amintirea acestui moment sfânt din viața Maicii Domnului trebuie să ne fie un îndemn puternic de a căuta să urmăm această cale a bunătății, a iubirii, a sfințeniei - calea vieții veșnice alături de Dumnezeu.

Intrarea Maicii Domnului în Biserică este o chemare sfântă pentru toți credincioșii de a frecventa Casa Domnului în duminici și sărbători. Sf. Ioan Gură de Aur zice: „Nu te depărta de Biserică! Nimic nu e mai puternic decât ea! Speranța ta e Biserică, mântuirea ta e Biserică, Scriptura ta e Biserică. Ea este mai înaltă decât cerul, mai întinsă decât pământul. Nu îmbătrânește niciodată, ci este pururi înfloritoare”.

Maica Domnului stă mereu în genunchi înaintea Preasfintei Treimi, fiind mijlocitoarea și rugătoarea noastră caldă către Stăpânul făpturii; ea se roagă pentru toate mamele creștine și pentru copiii lor; pentru toți cei ce cred în Dumnezeu și împlinesc poruncile Lui, pentru pacea lumii, pentru iertarea păcatelor și mântuirea tuturor oamenilor. Amin.

„Fiilor; bine este a-I sătura pe cel flămând și sărac, și așa să postești” (Patericul egiptean)

Grija trupului să n-o faceți spre poftă

Amânca și a bea mult este obiceiul păgânilor, iar creștinii adevărați se cuvine să mănânce și să bea cu bună socoteală, mulțumind lui Dumnezeu, și să nu facă din pântecele lor un Dumnezeu, slujind lui și săturându-l peste măsură, precum fac păgânii. Așa ne învață și Apostolul, zicând: „*Grija trupului să n-o faceți spre poftă*”. Măcar că obiceiul cel rău a devenit lege și duce lumea cum voiește, dar noi, o, frații mei, de vreme ce Dumnezeu ne-a învrednicit de am ieșit și am scăpat de răutățile și tulburările lumii, să ne păzim cât putem de multa mâncare și băutură, căci știm bine, că mâncarea multă, îndestularea cu vin și somnul mult sunt mama a tot felul de păcate.

(Sfântul Teodor Studitul, *Cuvântări duhovnicești*, Editura Episcopia Alba-Iulia, 1994, p. 92)

Primim ce dăruim

Intr-o zi, cu multă vreme în urmă, undeva, o tânără femeie înfașurată în niște veșminte zdrențuroase, străbătea ulițele unui sătuc, bătând din poartă în poartă și cerând milostenie. Nu prea avea noroc. Mulți îi adresau vorbe de ocară, alții asmuțeau câinii asupra-i. Alții încă îi aruncau în poale doar coji de pâine mucegăită și cartofi stricați. Numai doi bătrâni care locuiau într-o casă micuță de la marginea satului o poftiră

în casă pe sărmana femeie.

- Șezi un pic de te încălzește, spuse moșul, în vreme ce soția sa pregătea o ulcă de lapte și o felie mare de pâine. În timp ce mânca, cei doi bătrâni o mângâiară cu câteva vorbe bune.

În ziua următoare, în acel sat se petrecu un lucru nemaipomenit. Un slujbaș regesc aduse pentru familiile din fiecare casă câte o invitație la palat. Neașteptata invitație tulbură tot satul, iar după-amiaza toate familiile, gătite în straie de sărbătoare, sosiră la castel. Fură duse într-o impunătoare sală de ospete și fiecareia i se dădu un loc anume. Când se așează toți, servitorii în livrele începură să servească mâncarea. De îndată, se ridică un murmur de dezaprobare și mânie pe care nimeni nu încerca să le ascundă. În fapt, servitorii puneau sârguincioși pe farfurii coji de cartofi, pietre și coji de pâine mucegăită. Numai în farfuriile celor doi bătrâni, așezați undeva la un colț al mesei, puseră cu politețe rafinate și delicioase feluri de mâncare. Pe neașteptate, în sală intră tânăra femeie cu veșmintele zdrențuite. Amuțiră toți.

- Ați găsit astăzi tocmai ce mi-ați dat mie ieri.

Își scoase hainele cu care era înveșmântată. Pe sub zdrențe avea niște straie aurite, presărate cu nestemate. Era însăși regina.

Despre milostenia primită de Dumnezeu

Vn iubitor de Hristos, mergând pentru o trebuință a întâlnit pe cale un sărac gol și făcându-i-se milă de dânsul, i-a dăruit haina lui. Iar săracul, ducându-se, a vândut-o. Și acela aflând de ceea ce făcuse săracul s-a întristat. În noaptea următoare, Hristos a stat înaintea lui, în vis, purtând aceea haină și arătându-i-o a zis: „*Nu te mâhni, că, iată, port ceea ce Mi-ai dat.*”

„E cu neputință să ardă focul în apă, e cu neputință pocăința fără post” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Serată cultural-duhovnicească:

„Sfântul Ioan Gură de Aur, chipul desăvârșit al propovăduitorului evangheliei”

În parohia noastră va avea loc, duminică **22 noiembrie, ora 17**, un simpozion dedicat Anului comemorativ 2015, al vieții și activității Sfântului Ioan Gură de Aur.

În cadrul evenimentului se vor desfășura următoarele activități:

- vizionarea unui film privind viața și activitatea marelui ierarh Ioan Gură de Aur;

- 4 preoți și profesori invitați vor expune câteva din principalele învățături desprinse din opera acestui Sfânt predicator;

- se va oficia slujba acatistului Sfântului Ioan Gură de Aur.

Acest eveniment cultural-duhovnicesc se înscrie în rândul conferințelor lunare organizate de parohia noastră.

Vă așteptăm cu drag!

Serată cultural-duhovnicească:

„Ortodoxia și neamul românesc”

Asociația Studenților Creștin-Ortodoxi Români (ASCOR) și Parohia Ortodoxă Lazaret organizează în ziua de **joi, 26 noiembrie, ora 18**, o întâlnire de

suflet cu **Pr. Dr. în Filologie Mihai-Andrei Aldea**, preot slujitor la mănăstirea Paltin, Petru Vodă.

Vă așteptăm cu drag!

Icoana Maicii Domnului de la Trifești

Duminică, **29 noiembrie, ora 17**, în pa-

rohia noastră va fi adusă spre închinare Icoana Maicii Domnului de la Trifești și va rămâne în biserică până vineri, 4 decembrie, ora 16.

Programul liturgic: 16-22 noiembrie

Zilnic	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	18:00	Sfântul Maslu
Vineri	17:00	Priveghere
Sâmbătă	8:00	Acatistul și Sfânta Liturghie (Parastase)
	17:00	(Intrarea Maicii Domnului în biserică) Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca
Duminică	7:30	Utrenia și Sf. Liturghie (Fără parastase)
	17:00	Serată cultural-duhovnicească

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; Preot slujitor: Eugen Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Bîrnat 19, Bacău. Email: parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.